

Dareios

Ur stjärnorna får vi kunskap om gudarnas tanke bakom kosmos, ur vår kunskap om gudarnas vilja får vi kunskap om världen omkring oss, och ur kunskapen om världen får vi kunskap om oss själva. Spana därför uppåt, om du vill se dig själv.

Du är Dareios, Timons son, född i Atlantis storslagenhet och gudomlighet, och frälst med logos; insikten i världsförnuftet. Du förstår de ädla vetenskaperna; matematik och astronomi och önskar inget hellre än att lära mer om dessa rena ting.

Din familj har sedan många generationer tillbaka tillhört böndernas klass, och brukat jorden längs de bördiga slätterna invid bergen. Både din far och hans far före honom innehar en stor yrkesskicklighet och har bestått vädrets och gudarnas prövningar i många år utan att förlora en enda skörd eller sådd till röta eller ohyra.

Redan vid tidiga år upptäckte dina föräldrar din förmåga för tal och geometri och det var med enkelhet och snabbhet du lärde dig läsa. Din mor, som var övertygad om att du vunnit nåd hos Athena, kallade, vid din trettonde födelsedag, efter en lärd man från akademien i Atlantis för att han skulle undersöka din duglighet.

Med vänlig och allvarsam min tog han sig an dig; frågade dig frågor, utmanade dig på svåra tankeproblem, försökte lura dig att uttala dig om saker du inte visste eller att dra slutsatser som inte stod på säker grund. Ibland upptäckte du hans fallor – ibland föll du blint i dem – men när dagen var slut och solen gått ned uttryckte han sin förhoppning om att en dag kunna ta upp dig som lärling och elev.

En plats som lärling i akademien är din stora dröm, och möjligheten för dig, infödd i den lägsta av klasser, att avancera uppåt. Men kunskapen är ingen genväg till ett bättre liv, utan en mödosam och slingrande stig, att vandra i åtskilliga år. Det är inte det lyckliga livet som astronom vid det kungliga hovet i Atlantis första cirkel som är det yttersta målet, utan möjligheten att hjälpa ditt folk till utveckling, till framgång och till lycka.

Dock är ingen man tillåten att inträda i akademien förrän han nått mogen ålder och har lärt sig av livet, och väntan från beskedet vid din trettonårsdag fram till din myndighetsförklarande artonårsdag har varit lång och prövande, speciellt nu då den lider mot sitt slut. Ibland har du fyllts av ångest över kraven som du själv ställt på dig och på den uppgift som väntar dig. Att vara bildad förpliktigar till mycket.

När det inte har varit arbete på gården som kallat, har du ofta tagit chans att läsa för att öka dina förkunskaper. Du har läst om stjärnornas funktioner, om brobyggande och om skeppskonst. Du har läst om de förfrusna länderna i norr, där orichalcum bryts, om folken i öster, som bor i grottor, och om människorna i väst som ännu knappt kan tala. Din kunskap är inte stor än, men den växer.

Du har också många vänner, som du gärna umgås med. Att ibland få komma ifrån studerandets allvar är något du behöver för att kunna ta till dig all lärdom.

Din bästa vän är **Askletios**, självaste **Apollons** son. Han är en människoälskare och duktig på läkekonst och medicin. Det finns ingen sjuk som inte reser sig frisk efter att ha blivit rörd av hans hand.

Ganska nära dig bor **Semonides**, även han en bondeson, ungefär ett år äldre än du, och utvald till krigare. Han är stor och stark och fylld av mod och karisma.

Ofta träffar du också **Filip** som uppträder på teatrar och spelar visor. Hans syster **Kassandra**, är minst lika talangfull som han, men ägnar sig åt krukmakeriets konster, och är mycket vacker. Ibland känns det som om Eros förgiftat dig med sina pilar när du ser henne.

Peleus är också en vän, men inte lika god som de andra. Han är ofta arrogant och högfärdig och alltför förblindad av rädsla inför gudars straff för att våga bryta mot vad han tror är hans öde, men när han druckit ett par glas vin blir han oftast mer öppenhyrtlig.

Semonides

Ingen man är stark med bara svärd och sköld. Ensam står han då på slagfältet, utlämnad åt fienders slag. Utan den rätta tanken och gudarnas beskydd är varje man dömd att vara svag.

Du är Semonides, Tyrtaios son, född i Atlantis mäktiga kraft och gudomlighet, och begåvad med kroppens och själens styrka. En gudars och människors försvarare. En upprätthållare av rättvisa. En krigare för folkets väl.

Din familj har sedan länge bott i en mindre by längs bergets sluttning. Ni håller en del boskap för skinnets och köttets skull och äger även stor åkermark längs de bördiga plåtarna. Arbetet har gjort dig stark och uthållig och du tycker mycket om det.

Din far, som sedan länge insett din duglighet berättade om din stora styrka och viljekraft för militära ämbetsmän under en resa till marknaden, och fick dem tillräckligt intresserade för att komma och bedöma dina förmågor. De var alla mycket imponerade och föreslog för dig att ta värvning i Atlantis armé, något som du förhöll dig mycket positiv till. Tanken på att få försvara de rätta värdena och Atlantis befolkning från onda krafter kändes så stark att det nästan blev en längtan.

Först efter din artonårsdag kan du bli en del av Atlantis stora här, och dit är det inte långt. Du skall snart firas med en stor fest som initierar dig i krigarklassen och ditt nya liv. Du kommer att få en egen bostad i Atlantis andra cirkel, och om du visar dig duktig kommer du kanske till och med få en plats i det kungliga livgardet. Inte många kommer så långt, men du ämnar i alla fall lägga din själ i att försöka. Om gudarna vill kommer det att ske.

På sätt och vis är det med viss nervositet som du ser an på ditt kommande liv. Det känns betungande att behöva lämna gården och din familj, men du intalar dig, precis som din farfar sade till dig veckorna innan han dog, att du ju faktiskt gör det för familjens skull, och att ditt avancemang uppåt i samhällstrappan förstås betyder mycket för både din far och mor och även för din bror, som är fyrvaktare i de kalla haven i norr, som också visat sin glädje över dina möjligheter och ofta låter höra av sig med uppmuntran.

Vad du också är orolig för är att du skall bli tvungen att säga upp bekantskapen med dina nära vänner, när du flyttar så långt ifrån dem. Visserligen kommer livet som soldat att innebära stora friheter eftersom inget krig är närstående och inte heller har varit det under de år som Atlantis blomstrat. Att vara soldat är att vara beredd på det värsta, men att leva under lugna förutsättningar.

Din granne, **Dareios**, skulle du sakna mycket. Han är, liksom du, mycket begåvad, men inom de sköna vetenskaperna, och har stora möjligheter att träda in i akademien när han blivit vuxen om gudarna vill. Som gamla barndomsvänner har ni upplevt mycket tillsammans.

Även Dareios nära vän, **Askletios**, har du ett gott öga till. Han är **Apollons** son och besitter många underliga krafter. Med sin bara hand kan han läka sår eller bota sjuka. Kanske kan han till och med väcka döda krigare till liv igen?

Trubaduren **Filip** är också en man som du ser ofta. Han spelar vackert på sin lyra, men bidrar inte egentligen till samhällsutvecklingen. Som Atlantisk medborgare tillför han inte mycket, men hans äldre syster, Cassandra, tilldrar sig ofta din åtrå, och du hoppas att någon dag kunna visa upp dina känslor för henne.

Sen är det **Peleus**, son till en segelsömmare, som är rädd för sitt eget öde. Hans övertygelse är att gudarna vill honom ont och att nästan vad han än gör får dem att vredgas. Han är ofta arrogant och fånig, men en god vän till Filip, varför du får stå ut med honom.

Filip

Samhällets grundläggande funktion ligger i kommunikationen. Ett samhälle där folket inte kommunicerar med varandra eller lyssnar på gudarna är dömt att gå under.

Du är Filip, Orestes son, född i Atlantis skönhet och lustspel, med lyran i din hand som anstår en poet. Du förmår att trollbinda din omgivning med din sång och locka folk till skratt med dina skådespel.

Att vara skådespelare är den perfekta sysselsättningen. Trots att du är född i en fattig jordbrukarfamilj i den lägsta av samhällsklasser, kan du på scenen gestalta vem som helst. Framför amfiteaterns publik kan du vara en tapper krigare, en slug köpman eller en rättfärdig kung. Till och med Zeus kan du vara om rätt mask sätts på ditt ansikte. På scen tillhör du vilken samhällsklass du vill och är den du vill vara.

Men det är inte bara skådespeleri som du sysslar med, utan även sångens ädla konst och du spelar mer än gärna för den som orkar lyssna. Musiken uttrycker känslor som är svåra att formulera med ord, och den talar till sådana som i vanliga fall inte skulle lyssna. Den talar till de unga, till de gamla, till de tappra, till de fega, till de rättfärdiga och de orättfärdiga, till gudar och människor.

Med dina knappa sexton år har du fortfarande mycket kvar att lära. De gamla männen vid teatern skrockar fortfarande gott åt din ungdomliga tafatthet och brist på livserfarenhet, och du hoppas att ditt liv en gång skall bli lika inspirerande och fullt av upplevelser som deras. Därför företar du dig gärna nya saker. Det finns alltid nya insikter att upptäcka, och du hoppas att du, genom att aktivt söka efter dem, skall finna material du kan använda på scenen och när du sjunger dina sånger. Trovärdighet är det viktigaste.

Du är ingen atlet, men utan tvekan en gymnast. Med viga språng klättrar du upp för branta klippor och utan att fundera slår du volter och jonglerar. I vatten trivs du och är en snabb simmare. Din syster Cassandra, som är ett år äldre än du, har inte en chans när det gäller att simma fort, men hon dyker djupt och kan hålla andan betydligt längre än du kan. Hon arbetar på dagarna i din fars krukmakeri och är mycket duktigt på att dreja avancerade verk, som din far kan sälja dyrt på marknaderna i staden.

Du har många vänner på Atlantis. Din bästa vän heter **Peleus** och bor med sin far nere vid havet. Hans far är en gammal segelsömmare och Peleus verkar nästan vara lika gammal trots att han bara är ett par år äldre än du. Han är otroligt rädd för gudarna och deras ingripanden, melodramatisk och cynisk, men han är intelligent och eftertänksam, och definitivt en stor inspirationskälla till kommande skådespel. Du tycker mycket om honom.

Dareios heter en bondeson som är mycket duktig och beläst. Hans största dröm är att få en plats i Atlantis akademi och du beundrar honom för hans beslutsamhet och viljestyrka. Han är vänlig, men har ibland svårt att ta till sig din musik.

En av Dareios vänner är **Semonides**; en stor stark man som snart skall ta värvning som krigare i Atlantis kungliga garde. Han tror på rättvisa och på rättsskipning och vill inget hellre än att tjäna Atlantis och dess gudar i strid. Ibland tror du att han umgås med dig bara för att få komma nära din syster, men du vet att det är orättvist att tänka så.

Du träffar också **Askletios** regelbundet. Han är den store **Apollons** son, och du hoppas någon gång kunna möta hans far. Apollon är ju diktarnas och spelemännens gud, och den lyra du själv använder är hans symbol. Askletios är dock inte intresserad av musik, utan är en duktig läkare och botar sjuka som en riktig gud.

Peleus

En rättfärdig gud är lika sällsynt som en givmild handlare. För att människan skall tro, offra och lyda krävs hotet om orättvisa.

Du är Peleus, Panaitions son, född till ett öde på Atlantis. Hur detta öde skall ta sin form vet du inte, och det är något som är upp till gudarna att bestämma. Du skräms inför deras dom och gör ditt bästa för att inte förnärma eller missunna ens den minsta av gudar.

I sina himmelshöjder sitter Zeus och ser ner på dig. Han ser ditt minsta felsteg och bara väntar på att få slunga sin blixtnedslående straff. Hur försiktigt du än lever och hur mycket du än vaktar din tunga känner du de tunga ögonen i din nacke sakta följer dig. Gudarna skrämmer dig oerhört.

Din far är segelsömmare, och ni bor i en liten stuga nere vid havskanten. Han är en gammal man, och börjar få svårt se. När han dör tar du över hans verkstad, men det är ingen dag som lockar. Det kommer bara att uppstå mängder av problem som kanske inte kommer att lösas, och att klara dig ensam kommer att bli svårt. Din mor dog i samband med din födsel. Gudarna ville inte låta henne se dig.

På Atlantis finns en väldig optimism som du har svårt att förstå. Samhället har sett likadant ut under de senaste hundralet år, och någon utveckling verkar inte vara att vänta. Folket är nöjda med stagnationen och slaveriet under Zeus och Poseidon. Som en orörlig punkt i världshavet ligger ön och ruttar. Ingen är intresserad av utveckling eller förändring. Inte du heller. Inte med hotet om gudars vrede hängande över dig.

Det finns få saker som du är riktigt intresserad av, men djurlivet är definitivt en av dem. Att studera djur, stora som små, fyller dig alltid med ro. Gudarna bryr sig inte om dem, och djuren bryr sig inte om gudarna. Djuren lever efter sina sinnen och drivs av enkla instinkter, något som du djupt beundrar. Att leva så borde vara människans dröm. Befriade från gudars tvång.

Dina vänner på Atlantis är inte speciellt många. Din bästa vän heter **Filip**; en skådespelare och poet. Han har en enkel inställning till livet, och är inte rädd för gudarnas dom. Det är förstås inte din sak att lägga dig i hans öde, men han borde vara mer försiktig med vad han säger och tänker. Hans nästan obefintliga respekt inför gudarna är skrämmande, och bådär inte alls gott. Du trivs med honom och han verkar trivas med dig.

Du har också viss kontakt med **Dareios** och **Semonides**, två bondsöner, som båda på något sätt symboliserar Atlantis förruttnelse och stagnation. Dareios enda önskan i livet är att bli antagen till akademien, en skola som lär ut samma saker som den gjort i hundratals år och Semonides önskar inget hellre än att gå i spetsen för ett krig mot Atlantis fiender, vilka det nu är. Båda två är strålande exempel på människor som fått gudarnas gunst, just därför att de är så fullkomligt ofarliga och infantila.

En av Dareios bästa vänner är **Askletios**, **Apollons** son. Han skrämmer dig och går antagligen sin fars ärenden. Apollon är ordningens gud, och då är det klart att hans son är agent på Atlantis för att se till att ordningen upprätthålls. När han är i närheten vaktar du din tunga lite extra, och försöker att hålla dig vän med honom. Kanske kommer han då inte att peka ut dig inför gudarna. Han besitter även krafter som du inte förstår. Han läker sår och helar sjuka med gudomlig kraft. Det skrämmer dig.

Askletios

Läkaren är inte bara en räddare, utan också en skapare. I det som är dött skapar han liv, och i det som ännu inte är förlorat skapar han hopp.

Du är Askletios, Apollons son, född av en mänsklig kvinna och gudabenådad med läkekonst och medicinsk förmåga. Det finns ingen sjuk på Atlantis du inte kan bota, och inget sår du inte kan läka.

Ditt hela liv har varit en sorgfri tillvaro. På Atlantis har du levt tillsammans med naturen, gudarna och dina vänner. Din far har alltid varit en mycket upptagen man. Det är hans plikt att varje morgon styra solen uppåt och under dagen föra den över himlavalvet, och det är mycket sällan som ni har tid att ses.

Under din barndom vandrade du ofta omkring i Atlantis stora skogar, då du inte hade något arbete att sköta. Där fann du läkande växter och örter som ingen sett förut, och du kunde redan som ung hjälpa till att stilla smärta och att hjälpa sår att läka. Du upptäckte senare att konsten att läka var gudomlig, att den genomsyrade dig och att du bara behövde lägga handen på en sjuk eller skadad för att bota eller för att läka. Folket på Atlantis beundrar dig mycket för denna förmåga, och du tycker om att kunna hjälpa till.

På senare tid har du upptäckt att din förmåga kanske sträcker sig ännu längre. I skogen fann du för ett tag sedan ett rådjur, dödad av en sjukdom du inte kände, och trots att det var dött hade anden inte hunnit fly ur den, och med dina bara händer kunde du fånga upp den och ge djuret livet åter. Kanske kan du göra samma sak med en människa, men du vet inte säkert, och det är din förhoppning att inte behöva pröva denna teori i praktiken.

Du har mycket lite kontakt med de andra gudarna. En gång presenterade din far dig för himlakonungen Zeus själv, och det var med nervösa steg du gick honom till mötes och tog honom vid handen. Hans ansikte utstrålade både vrede, vilja och makt och det skrämde dig att se på honom. Trots att din far hyllar honom är du tveksam till om det som gömdes bakom det bistra anletet verkligen var rättfärdighet.

På Atlantis bor dina vänner, som du umgås med dagligen, när de avslutat sina arbeten och har tid för annat;

Dareios heter din bästa vän. Han är mycket intelligent och kan både läsa och skriva. Hans största mål är att en gång få träda in i Atlantis akademi för att få tillgång till de stora kunskaperna. Din far säger att kunskapen är farlig, men du är säker på att Dareios aldrig skulle använda den för att göra ont.

Semonides heter Dareios granne. Han skall snart vigas till krigare för att försvara Atlantis och dess folk, trots att det inte finns någon fiende. Gudarnas försvar är mer än tillräckligt egentligen, men Semonides drivs ändå av en rättfärdens instinkt.

Filip heter en poet och skådespelare som bor i Dareios trakt. Han är mycket talangfull och spelar sina roller och sänger väl. Han har inte någon större respekt för gudomligheterna och behandlar dig som vilken man som helst. Det tycker du om.

Peleus är Filips bästa vän och en underlig man. Han är så övertygad om ödets makter och gudarnas planer att han hela tiden skräms över händelser runt om kring honom. Han är ofta cynisk och arrogant mot människorna omkring honom, och verkar på något sätt nästan frukta dig. Kanske beror det på att du är Apollons son, kanske beror det på dina förmågor. Du vet inte.

Robert Wilson

Naturvetenskapen är förstås den största av vetenskaper. Inte bara på grund av att den innefattar så stora mått av både rationalism och empirism, utan också därför att den ger människor en trygghet. I en tid då gudar och religion börjar försvinna behöver människor fasta punkter att stå på i världen, som de kan lita på och ta till sig och som inte kan betvivlas. Naturvetenskapen är en sådan plattform, och även om den sanning den förmedlar inte alltid är helt objektiv, utan präglad av enskilda forskares intressen, finns den ändå där som en pekpinne. "Så här är det", säger en naturvetare, och då är det också så. Naturen fungerar så som naturvetarna förklarar.

Du minns nästan ingenting av din barndom. Det var för länge sedan för att det skall spela någon roll, det är målen nu som är det viktiga. Projektet.

Ditt arbete sker vid ett universitet i Quebec, där du föreläser om naturvetenskapens historia och utvecklingsmöjligheter. För ett otränat öga kan det se ut som om du försöker förutse framtiden, men för dem som följt dina kurser är det självklart att vad det egentligen handlar om är att lägga ihop två och två, att utifrån kända förutsättningar och system dra slutsatser om hur systemet kommer att utvecklas. Ju längre bakåt i tiden man går, desto längre fram kan man också ofta se.

Under de många år av forskning du har företagit dig har du grävt längre och längre tillbaka i historien, för att svara på hur de olika naturvetenskaperna uppkommit och varför. Under en tid stod du helt ställd över alla de nya frågor som uppstod vid betraktandet av gamla kulturer och deras vetenskaper. Det är inte bara så att många kulturer under forntiden ofta haft en förbluffande kunskap om matematik, astronomi och fysik, utan de har också alla uppstått nästan exakt samtidigt. Sumerer, Egyptier, Inkaindianer, alla hade de sina kulturella toppar vid samma tid, trots att de befann sig på olika sidor av jorden och var till synes helt oberoende av varandra.

Något annat som är underligt, och som du länge fruktlöst forskat i, är att alla dessa stora kulturer uppstått ur till synes ingenting. Från att knappt ha existerat har dessa folk – på bara något århundrade – vuxit till dominerande, välutvecklade samhällen, med stora insikter i vetenskaperna.

Din övertygelse är att detta inte kan vara en slump, och merparten av ditt historiska arbete har handlat om att hitta belägg för att alla dessa högstående och vetenskapliga kulturer haft ett gemensamt ursprung.

Detta ursprung är Atlantis, ön som sjönk i havet.

Dina kollegor har ibland hånat dig för denna upptäckt, och anser ditt arbete som oseriöst och slöseri med knappa resurser, men trots att du kanske inte helt baserar ditt arbete på vetenskaplig grund (än) har du ändå en känsla i bröstet som säger dig att det var så det gick till. Det var på Atlantis allt började, det är det enda rationella, och det tänker du bevisa.

Arbetet hitintills har mest bestått i att undersöka gamla spekulationer och teorier kring den sjunka öns exakta position, men det har inte lett någon vart. Samtidigt har du pusslat med de vetenskapliga fakta som är kända, för att röna ut hur teknologi och forskning kan ha sett ut.

Den senaste månaden öppnades dock nya möjligheter när en äldre och tillbakadragen professor från ett universitet i Montreal tog kontakt med dig. Hans namn är **James Van Allen**, och han meddelade att han hört talas om ditt arbete, och att han hade en del intressant material att visa dig.

Biologer vid hans universitet hade, vid en expedition i närheten av Grönland upptäckt tecken på bearbetad metall djupt ner i glaciärisen. Metallen är utan tvekan bearbetad av människohand, men visar en underligt hög ålder. Isproverna från samma område visade upp en ålder på över 7.000 år – långt före de första kulturena började använda metall till verktyg. Uppenbarligen fanns det även någonting under detta metallager, men eftersom biologerna saknade verktyg, hade de ingen möjlighet att göra vidare efterforskningar.

Van Allen drog genast slutsatsen att det är mycket troligt att detta är en kvarleva från en mycket utvecklad och tidig kultur, Atlantis, och han föreslog dig att delta i ännu en expedition för att säkerställa fyndet och undersöka det noggrannare.

Du var inte sen att tacka ja till detta erbjudande. Det vetenskapliga värdet i ett sådan fynd är enormt och du brinner av längtan att få undersöka det. Expeditionen skall gå av stapeln redan i höst.

Med på resan följer, förutom Van Allen själv, ett antal forskare från olika inriktningar för att studera andra aspekter än det rent vetenskapshistoriska.

William Huggin, är antropolog från staterna. Han har presenterat en kontroversiell erövringsteori som säger att det amerikanska folket har ett indiskt ursprung, men han har även forskat en hel del i kulturella likheter mellan kontinenterna. Ni borde kunna komma överens.

Fredrich Bessel är en arkeolog och religionsvetare från Tyskland som ägnat sin tid åt att studera tidig religionsutövning, offer och myter. Han är med för att undersöka det mytiska värdet i Atlantis, och för att bistå med arkeologisk expertis om det skulle behövas vid en eventuell utgrävning.

Paul Feldman är språkforskare från Österrike, och kan bli en viktig resurs vid fynd av eventuella inskriptioner eller textmaterial.

William Huggin

Varje framgångsrik kultur genom historien har varit expansiv. Med hjälp av militär och våld har de stora kulturena utvecklats. Genom erövring av nytt land och nya människor har kulturen hållit sig på topp och inte stagnerat. Driften att hela tiden växa har gjort att omkringliggande, fredliga, kulturer inte haft möjligheter att bevaras eller försvaras. Det finns otaliga exempel på kriget som maktmedel genom historien. På gott och ont.

Du minns nästan ingenting av din barndom. Det var för länge sedan för att det skall spela någon roll, det är målen nu som är det viktiga. Projektet.

Du har sedan en tid tillbaka arbetat vid ett universitet i New York och dina huvudsakliga uppgifter handlar om forskning inom antropologins områden och studie i gemensamma nämnare vad gäller kulturer på olika kontinenter. För ett par år sedan publicerade du din doktorsavhandling på ämnet; ”The principles of cultural expansion”, som mottogs med blandade reaktioner vid universiteten i USA. Den huvudsakliga tesen du drev var följande:

Under 1200-talet f.Kr vandrade indoeuropeiska stammar, arier, in i Indien och lade hela landet under sig. Samma folk hade tidigare även tagit sig in i Europa och besegrat folken där med överlägsen styrka trots ett mycket litet antal människor. Var dessa indoeuropeer egentligen kom ifrån finns det ingen fakta som kan bekräfta. Dessa indoeuropeer byggde upp stora, ståtliga kulturer på flera ställen i världen, men den kultur som i högsta grad utövade inflytande på världen under tiden för Jesu födelse var romarriket, som alltså även det var ett indoeuropeiskt rike.

När romarriket sedan föll sönder, hade det utvidgats till att omfatta nästan hela Europa, och även om själva riket föll sönder upprätthölls traditionerna och det folkliga medvetandet. Från samma region skickades under medeltiden också upptäckare ut vilket resulterade i upptäckten av Nord- och Sydamerika. Samma folk bosatte sig även under pionjärtiden i Amerika, som utvecklades till ett USA, och nu världens enda kvarvarande stormakt.

Allt tyder på att det amerikanska folket är ättlingar till indoeuropeerna – ett folkslag vars ursprung vi inte känner och som historikerna knappt vet någonting om.

Deras ursprung är Atlantis.

Det är inte bara en logisk slutsats att dra, utan också antropologiskt korrekt. Enligt de källor som finns att tillgå, skall folket på Atlantis ha varit mycket högstående, och säkerligen haft stora möjligheter till invasion och expansion, särskilt efter dess undergång. Teorin är förstås kontroversiell, och saknar ännu vetenskapligt stöd, men sökandet efter detta är något som har tagit upp allt mer av din tid under de senaste åren.

Du har rest runt en hel del – till Indien, Turkiet och Afghanistan – för att finna bevis för dina teorier, men arbetet har visat sig vara resultatlös. Än har du inte funnit något av vetenskapligt värde, annat än att du konstaterat att det Indoeuropeiska folket omöjligt kan ha haft sitt ursprung i någon av dessa länder.

Den senaste månaden öppnades dock nya möjligheter när en äldre och tillbakadragen professor från ett universitet i Montreal tog kontakt med dig. Hans namn är **James Van Allen**, antropolog precis som du och han uttryckte ett stort intresse för din

nuvarande forskning och meddelade att han hade tillgång till en del material som skulle kunna intressera dig.

Biologer vid hans universitet hade, vid en expedition i närheten av Grönland upptäckt tecken på bearbetad metall djupt ner i glaciärisen. Metallen är utan tvekan bearbetad av människohand, men visar en underligt hög ålder. Isproverna från samma område visade upp en ålder på över 7.000 år – långt före de första kulturerna började använda metall till verktyg. Uppenbarligen fanns det även någonting under detta metallager, men eftersom biologerna saknade verktyg, hade de ingen möjlighet att göra vidare efterforskningar.

Van Allen drog genast slutsatsen att det är mycket troligt att detta är en kvarleva från en mycket expansiv och tidig kultur, Atlantis, och han föreslog dig att delta i ännu en expedition för att säkerställa fyndet och undersöka det noggrannare.

Du var inte sen att tacka ja till detta erbjudande. Det kulturhistoriska värdet i ett sådan fynd är enormt och du brinner av längtan att få undersöka det. Kanske kan detta vara den länk i din forskning som du saknar. Expeditionen skall gå av stapeln redan i höst.

Med på resan följer, förutom Van Allen själv, ett antal forskare från olika inriktningar för att studera andra aspekter än det rent historiskt kulturvetenskapliga.

Robert Wilson är en vetenskapshistoriker, ett område som ligger nära kulturhistorien.

Fredrich Bessel är arkeolog och religionsvetare från Tyskland. Du vet inte varför, men du har alltid haft lite svårt för människor som lägger allt för stor vikt vid religion och utövning, men han kanske kan tillföra något till forskningen. Vad är du osäker på.

Paul Feldman är språkforskare, även han från Tyskland. Att kunna tolka språk kan vara en stor tillgång om ni skulle finna något sådant material, och han kan säkerligen bidra med stor hjälp.

Fredrich Bessel

Religionen har alltid varit ett gissel för människorna. Den har använts som maktargument, och för att legitimera de värsta av dåd. Otaliga människoövergrepp har gjorts i religionens namn, och även om religionen ibland har kunnat ge människor sinnesro och trygghet, har den allt som oftast symboliserat förtryck, orättvisor och maktmissbruk. Religionen är intressant därför att den både skrämmer och skyddar. Den skapar trygghet i det otrygga.

Du minns nästan ingenting av din barndom. Det var för länge sedan för att det skall spela någon roll, det är målen nu som är det viktiga. Projektet.

Du har sedan en längre tid arbetat på ett institut för religionsforskning i Tyskland. Egentligen har institutet inriktat sig på bibeltolkningar och kristendomens historia, men din forskning går djupare än så och kan sägas komplettera de andra områdena. Det du handlar om är snarare en tvärvetenskaplig betraktelse av flera stora religioner vad gäller offer, myter och utövning.

Många saker är gemensamma inom nästan alla religioner. Vatten till exempel. Inom alla stora religioner förekommer tron på en syndafloed, ett gudomligt straff för människors synder, en maktmanifestation för att skrämma och för att lära. Inte bara kristendomen har den traditionen, och den berättelse som berättas i vår bibel förekommer nästan på exakt samma vis inom gammal grekisk, sumerisk och egyptisk religion, inom hinduism, islam och asatro, ja i praktiskt taget alla större trossammanslutningar. De frågor du ställer dig handlar om vad detta kan bero på.

Stora historiska religioner från Sydamerika som Inka, Maya och Azteker har alla ett heligt väderstreck; öster, mot Atlanten. Egypternas religiösa väderstreck har enligt gammal tradition varit väster, mot Atlanten. Varför denna kult av vatten? Vilken är den gemensamma nämnaren?

Svaret är Atlantis.

Denna samfälliga tro på syndaflooder och helgandet av atlanten som omedvetet förekommer på så många ställen kan inte vara en slump, och det är ingen orimlig slutsats att dra, att påstå att alla religioner skulle ha ett gemensamt ursprung. Visserligen har du inga möjligheter att styrka teorin, men du är säker på att du har rätt – tron brinner starkt, och om det är något som bör driva en forskare inom religionsvetenskap måste det väl vara tron?

Du har inte gått ut officiellt med denna radikala ståndpunkt. Många religioners anhängare skulle kalla dig kättare och avvisa alla försök på att förena dem med fienderreligionerna. Trons makt håller fortfarande många låsta i ett järngrepp, som få har möjlighet att slinka ur. Därför har din efterforskning skett i stillhet och tysthet. Du har studerat källmaterial från flera länder; jämfört granskat och dragit slutsatser. Ännu har du dock inte kunnat dra några klara slutsatser.

Den senaste månaden öppnades dock nya möjligheter när en äldre och tillbakadragen professor från ett universitet i Montreal tog kontakt med dig. Hans namn är **James Van Allen**, och forskar liksom du i religionsvetenskap. Han uttryckte ett stort intresse för din nuvarande forskning och meddelade att han hade tillgång till en del material som skulle kunna intressera dig. Hur han kommit underfund med vad din forskning handlar om förbryllar dig, eftersom du inte berättat något för varken vänner eller kollegor. Men vad han hade att framföra gjorde dig så begestrad att du var tvungen att låta honom berätta

Biologer vid hans universitet hade, vid en expedition i närheten av Grönland upptäckt tecken på bearbetad metall djupt ner i glaciärisen. Metallen är utan tvekan bearbetad av människohand, men visar en underligt hög ålder. Isproverna från samma område visade upp en ålder på över 7.000 år – långt före de första kulturerna började använda metall till verktyg. Uppenbarligen fanns det även någonting under detta metallager, men eftersom biologerna saknade verktyg, hade de ingen möjlighet att göra vidare efterforskningar.

Van Allen drog genast slutsatsen att det är mycket troligt att detta är en kvarleva från den religösa knutpunkt du söker, nämligen Atlantis, och han föreslog dig att delta i ännu en expedition för att säkerställa fyndet och undersöka det noggrannare.

Till en början förhöll du dig tveksam, men bestämde dig snart för att tacka ja till detta erbjudande. Det religionsvetenskapliga värdet i ett sådan fynd är enormt och du brinner av längtan att få undersöka det. Kanske kan detta betyda att ett slutligt bevis på att din ursprungsteori kan säkerställas. Att du dessutom har en grundutbildning som arkeolog gör att du kan bli mycket användbar för gruppen.

Expeditionen skall gå av stapeln redan i höst. Med på resan följer, förutom Van Allen själv, ett antal forskare från olika inriktningar för att studera andra aspekter än det rent religionsvetenskapliga.

Robert Wilson är vetenskapshistorisk forskare. Antagligen inser han inte, precis som många andra naturvetare vilken viktig koppling som finns mellan religionen och vetenskapen och att vetenskapen i många kulturer faktiskt är underordnad religionen. Vilken användning ni kommer att ha av honom är inte klart.

William Huggin är antropolog och därmed inne även på ditt område. Du har svårt att tro att en amerikan är speciellt insiktsfull angående kulturhistoria eller kulturforskning, med tanke på den bristfälla kultur som staterna har förmedlat de senaste hundra åren.

Paul Feldman är språkforskare från Österrike. Självklart är det viktigt med språkkunniga människor inom religionsforskningen, och även om du själv är ganska beläst på språkområdet kan han säkert vara till hjälp. Han verkar sympatisk på något vis, och han är ju nästan en landsman.

Paul Feldman

Den viktigaste händelsen i människans historia måste vara det ögonblick då människan lärde sig tala. Språket är nyckeln till civilisationen, till kollektivt samarbete, till all form av kultur. Möjligheten att med språket uttrycka sina känslor, sin vilja och att förmedla information, är grundläggande, men att även kunna använda språket för att skriftligen förankra händelser, uppfattningar och tro, är grunden till vår utveckling. Genom att lära av våra förfäders anteckningar hjälper vi dagens samhälle att fortsätta framåt.

Du minns nästan ingenting av din barndom. Det var för länge sedan för att det skall spela någon roll, det finns så många nya upplevelser att möta. Så mycket nytt att se!

Du har sedan något år tillbaka arbetat på ett språkforskningsinstitut i Wien och du trivs än så länge mycket med ditt arbete. Du behärskar i princip alla stora språk, även om din kinesiska är lite knagglig. De latinska språken tillhör väl favoriterna, men även de germanska och de asiatiska är intressanta. Din stora passion är poesi, dels därför att de visar en väldigt fulländad språkbehärskning och dels därför att ordens klang och färg verkligen kommer till sin rätt.

Vad som också fascinerar dig mycket är likheten mellan språken. Inte bara mellan grannspråk som franska och spanska, utan också mellan språk som ligger mycket långt ifrån varandra, både kulturmässigt och avståndsmässigt. Som exempel kan sägas att ordförrådet i de latinska språken ofta visar upp en slående likhet med det indiska Sanskrit, även på ord som är mycket gamla. Denna likhet finns även i de germanska och de arabiska språken. Det är underligt, och på sätt och vis verkar det nästan som om det skulle finnas någon gemensam nämnare, eller någon form av ursprungsspråk som spridit sig över hela eurasiska kontinenten, men hur det i så fall skulle gått till har du ingen aning om.

I och med att ditt arbete är relativt fritt och finansieras av privata stiftelser har du haft tid att studera dessa frågor en hel del, men du har ännu inte dragit några slutsatser värda att nämna. Forskningsledarna vid institutet har än så länge visat ett stort intresse och under de senaste månaderna har du rest en hel del i världen för att studera gamla böcker, stentavlor, papyrusrullar och pergament. Det är förstås spännande att resa, men du önskar att du hade fler människor med dig, med annan inriktning som du skulle kunna diskutera din forskning med. Det blir väldigt inskränkt att bara diskutera språk med kollegor hela tiden.

Då är det tur att det finns klassisk litteratur att läsa på originalspråket.

Den senaste månaden har dock nya möjligheter öppnats när en äldre professor från ett universitet i Montreal tog kontakt med dig. Hans namn är **James Van Allen**, han är antropolog och uttryckte ett stort intresse för din nuvarande forskning och meddelade att han hade tillgång till en del material som skulle kunna intressera dig.

Biologer vid hans universitet hade, vid en expedition i närheten av Grönland upptäckt tecken på bearbetad metall djupt ner i glaciärisen. Metallen är utan tvekan bearbetad av människohand, men visar en underligt hög ålder. Isproverna från samma område visade upp en ålder på över 7.000 år – långt före de första kulturerna började använda metall till verktyg. Uppenbarligen fanns det även någonting under detta metallager, men eftersom biologerna saknade verktyg, hade de ingen möjlighet att göra vidare efterforskningar.

Van Allen drog genast slutsatsen att det är mycket troligt att detta är en kvarleva från någon mycket tidig kultur och han föreslog dig att delta i ännu en expedition för att bidra med språklig expertis i fall det skulle bli nödvändigt.

Det var förstås ett mycket intressant förslag och du tackade nästan omedelbart ja. Kanske har han hittat något som du kan ha användning för i din egen forskning. Kanske inte. Hur som helst brukar forskningsresor vara intressanta och på Grönland har du aldrig varit, så vitt du minns.

Expeditionen skall gå av stapeln redan i höst. Med på resan följer, förutom Van Allen själv, ett antal forskare från olika inriktningar för att studera andra aspekter än det språkliga. Det skall bli roligt att träffa människor med andra intressen än dina egna. Det kan nog till och med vara inspirerande.

Robert Wilson är vetenskapshistoriker från Kanada. Du har alltid beundrat sådana vetenskapsmän på något sätt. De försöker få ordning i någonting som är förfärligt oordnat, och deras envishet är imponerande. Det känns tryggt att ha med en rationalist ute i kylan.

William Huggin är antropolog och verkar väldigt duktig. Han har visst publicerat någon stor teori om att amerikaner egentligen är indier, och det väckte stor uppståndelse på andra sidan Atlanten. Han har nog en hel del att berätta.

Fredrich Bessel är religionsvetare från Tyskland. Religion har aldrig varit din starka sida, även om du under dina språkstudier hunnit läsa en hel del religiösa texter. Kanske kan han vara intressant att träffa med ett så annorlunda forskningsområde.

Apollon (James Van Allen)

Det var aldrig meningen att han skulle dö. Zeus handlade orättvist. Du ställde upp på planerna, självklart, du röstade precis som de andra för förstörelse, död och smärta. Du var lika rädd som de andra, lika säker på din sak. Men han skulle inte dö. Gudarna skulle skonas. Inte ens nymferna skulle behöva sätta livet till, men din son, utan ondska eller vrede i sin unga kropp, föll offer för Zeus blixtar. Din son, av alla söner.

Du är Apollon, född av Leto, och av Zeus blod. På Atlantis föddes du och din tvillingssystem Artemis, när landet ännu var lugnt och oförstört, och innan människorna skapats. Ni växte upp i frid, som anstår gudar. Hebe skänkte er nektar som gjorde er odödliga, och när ni var gamla nog kallades ni till Atlantis mitt för att upptagas i resten av gudaskaran. Din syster Artemis fick i uppdrag av Zeus att leda månens lopp och under dessa nattliga färder i den fria rymden fick hon en sådan kärlek till naturen att hon endast trivedes i dess sköte. Zeus utrustade henne därför med en pilbåge och gjorde henne till jaktens gudinna.

Det uppdrag som din fader gav dig, var ännu mer ärofullt. Du styrde solens vagn och körde det fyrspann av frustande fålar som varje dag drog över himlen utan att tröttna. Det var med stolthet och fröjd du tog dig an detta uppdrag.

Din son föddes av prinsessan Koronis. Hon var både vacker och värdefull för dig, men korpen viskade i ditt öra om hennes otrohet och din syster Artemis tog hennes liv med sin båge. Din son Askletios kunde du rädda och föra i säkerhet och med hjälp av andra gudomligheter och sällsamma väsen lärde han sig läkedomens konster.

Du älskade honom väldigt mycket.

Att Prometheus danade människor och gav dem eldens makt skrämde er alla. Zeus var ursinnig utåt, men var precis som ni andra otroligt rädd. Gudarnas auktoritet skakades i grunden, när Prometheus skapade ett folk, som inte bara förökade sig i mängder och levde sina liv såsom andra djur, utan som också utvecklades och växte sig starkare.

Tillsammans bestämde ni, efter århundraden av diskussioner och debatter i templet på Atlantis, att förstöra denna skapelse. Faran var för stor att människorna skulle växa sig så stora, att de en gång inte skulle behöva gudarna, att de en dag skulle hålla sig själva för heliga istället för gudomligheterna. Hela Atlantis skulle förintas. Inga gudar skulle skadas. Inte heller din son. Så var det sagt.

Men din son var trotsig och räddade inte bara sig själv undan vågorna, som det var bestämt, utan också ett antal människor. En av dem avled av vågornas kraft, men din son använde sina läkande konster för att ge henne livet åter. Hades blev bestört över att bli bestulen på en själ som rättmätigen tillhörde honom och klagade för Zeus, varpå himmelsguden straffade din son med en ljusblint och sände honom död ner till oceanens botten. Du blev inte ens tillfrågad.

Din sons död tog dig mycket hårt och du hämnades på Zeus genom att stiga ner från er nya boning på Olympen och döda cykloperna i underjorden som smed hans blixeldar. Du svor att aldrig återvända till gudarna och har sedan dess vandrat jorden som en människa.

Det har nu nått dina öron att nästa förstörelse nalkas. Om det är Zeus eller gudarna på Olympen som ligger bakom detta beslut vet du inte, och anledningen till detta

handlande känner du heller inte till. Måhända har skräcken återigen vuxit, att människan skall klättra för högt och upptäcka för mycket. Måhända är det så att det helt enkelt är dags; att en tidsrymd, förutbestämt i eoner, nu går mot sitt slut; inte för att det finns någon anledning, utan helt enkelt därför att allting måste ha en ände. Ingenting pågår för alltid.

Budskapet har rivit upp gamla sår och minnet av din son och hans hemska död har återkommit liksom tårarna och vreden. Han gick under för att han trotsade din vilja och räddade fyra människor undan förstörelsen. Dessa människor från Atlantis lever än, och du vet att förstörelsen inte kommer att skona dem om de inte får hjälp ännu en gång. Om de dör nu har det din son gjort för dem varit förgäves. Du har beslutat att rädda dem. För att ge din son upprättelse. För att stilla ditt sinne. För att hämnas.

Trots att de fyra lever på olika ställen i världen och inte har några minnen kvar från den tid då de vandrade på Atlantis gator drivs de ändå av ett sökande de inte kan förklara. En drift mot en förlorad barndom kanske, eller en obeskrivbar hemlängtan till ett hem förstört sedan tusentals år. Inom olika discipliner söker de alla Atlantis.

För att inte avslöja din identitet har du tagit på dig rollen som **James Van Allen**, en tillbakadragen professor från ett universitet i Montreal. Du har kontaktat de fyra och informerat dem om att du har hittat vissa fynd som kan hjälpa dem att hitta det de söker.

Din plan är att ta dem norrut, mot en gammal Atlantisk utpost, en fyr, som användes när segeltrafiken mot nordliga gruvor var som störst, och som är bevarad intakt under alla dessa år. Där är ni säkra när apokalypsen skakar jorden. Du har inga planer på att avslöja varken din eller deras egentliga identiteter innan ovädret blåst förbi.

Med på resan följer:

Robert Wilson är numera vetenskapshistoriker och bosatt i Kanada. På Atlantis var han Dareios och Askletios bästa vän.

William Huggin är antropolog i USA. Han var Semonides.

Paul Feldman är språkvetare och bor i Österrike. Han hette Filip för länge sedan.

Fredrich Bessel är religionsvetare i Tyskland. På Atlantis hette han Peleus.